

Много обичахме да ходимъ въ гжстата акациева горичка край село, сѣлъкъ като царь бѣше израсълъ единъ джбъ. Подъ сѣнката на този джбъ, затулени отъ акациевата гора, прекарвахме презъ повечето отъ топлинѣ дни на годината въ игри и въ забавления. Единъ отъ нашитѣ дугарѣ бѣше много сръченъ. Последно дѣлаше съ острото си ножче и изработваше различни нѣща отъ дърво: правѣше ни свирки, лопатки, колички и разни други играчки, на които много се радвахме и съ които се забавлявахме по цѣль дѣнь. Ето защо, ние се отнасяхме съ уважение къмъ този нашъ дугаръ и го слушяхме за всичко.

Единъ дѣнь, когато излѣзохме въ края на селото и минахме презъ розовитѣ градини, за да отидемъ пакъ на опредѣленото мѣсто за игра, този нашъ дугаръ отбѣза едно клонче отъ смокината, която бѣше израсла на единъ слотъ и почна да дѣла.

Ние вървахме близу до него и го запитахме, какво ще прави. Той работѣше усилено и не отговаряше. Докато стигнемъ голѣмия джбъ, въ ржцетѣ му се въртѣше хубаво изработена дървена лула. Каза ни, че я направилъ отъ стѣблото на смокина, защото въ сѣб-дата му имало тѣсна кухина.

Щомъ имаме лула, ние трѣбваше да я опитаме и да видимъ, дали може да върши сжщата работа, която вършатъ лулитѣ на голѣмитѣ хора. Понеже не разполагаме съ тютюнъ, дугаритѣ стриха сухи опѣхови листа и я напълниха. Запалихме ги и единъ по единъ се заизреждахме да опитваме. Всички разбрахме, че мо-жемъ да подражаваме на възрастнитѣ въ тая работа. Дугаритѣ ми се опитваха даже да изкараватъ димъ отъ ушитѣ си.

Азъ бѣхъ най-малкъ отъ групата и трѣбваше най-посла да опитамъ лулата. Дугаритѣ стриха още листа, напълниха я, запали-

ЩЕ КАЖЕМЪ...

